

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 316/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 31C/53/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 31C/53/2020. Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Žiada tiež priznanie finančného zadost'učinenia 4 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka namieta, že okresný súd v napadnutom konaní o žalobe sťažovateľky o náhradu škody na zdraví spôsobil zbytočné prietahy svojou nečinnosťou. Napadnuté konanie bolo iniciované 17. októbra 2020. Po právoplatnosti rozsudku vo veci samej okresný súd o výške náhrady trov konania sťažovateľky rozhodoval jeden rok a jeden mesiac, čo je vzhľadom na jednoduchosť predmetu rozhodovania extrémne dlhá doba. O výške náhrady trov konania pritom rozhodol zjavne nesprávne, na čo sťažovateľka musela reagovať podaním sťažnosti (2. marca 2024), o ktorej okresný súd dosiaľ nerozhodol. Konanie celkovo trvá 3 roky a 6 mesiacov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

4. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta porušovanie svojich označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom poukazuje na prieťah v trvaní 13 mesiacov pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania.

5. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

6. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vo veci samej rozhodol v primeranej lehote. V následnom postupe okresného súdu možno identifikovať sťažovateľkou označenú nečinnosť v dĺžke 13 mesiacov, avšak vzhľadom na fázu konania (rozhodovanie o výške priznanej náhrady trov) intenzita tvrdeného porušovania označených práv sťažovateľky nedosahuje úroveň potrebnú pre vyslovenie porušenia jej práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

7. Tvrdenia sťažovateľky o pretrvávajúcej právnej neistote vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v čase doručenia sťažnosti sa zdajú byť účelové, keďže sťažovateľka doručila svoju prvú sťažnosť ústavnému súdu dva dni po tom, čo podala sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania. Teraz posudzovanú sťažnosť doručila ústavnému súdu deň po právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o jej skoršej ústavnej sťažnosti (prvá ústavná sťažnosť bola odmietnutá uznesením sp. zn. III. ÚS 159/2024 z 26. marca 2024 pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, pozn.).

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuvádza, že iniciatívne urgovala rozhodovanie o výške náhrady trov, teda že by svoju právnu neistotu prežívala intenzívne, resp. že sa aktívne domáhala jej odstránenia. Naopak, v tejto súvislosti len poukazuje na to, že ju nebolo potrebné podávať, keďže nejde o účinný prostriedok nápravy, ktorý by musela využiť.

9. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zisťoval stav napadnutého konania. Okresný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol uznesením z 29. mája 2024, ktoré v rovnaký deň aj doručoval stranám konania. Toto zistenie utvrdilo ústavný súd v názore o nedostatočnej intenzite právnej neistoty sťažovateľky.

10. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd považoval za potrebné ústavnú sťažnosť v celom rozsahu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu